

fauldes Statsmænd og Publicister, der paastode, at denne Forsikring ikke var saameget værd, som det Papir, hvorpaa den var skrevet, og at det var en slet og ret Erobringsskrig, som Tydskland paaførte Danmark." At England, til hvis Besroligelse disse Forsikringer nærmest vare afgivne, skulde optræde med større Kraft, saalænge som dets udenlandske Anliggender leedes af Preussens ydmyge Tjener, Lord Russell, var ikke at vente, medens de Franskes gaadefulde Keiser, der, naar Baabensstiltanden først er afsluttet, isølge Emile Girardins Forsikring vil forbause Verden ved Planer og Forslag, som ville have Storhedens Trylleri og Uforudseelighedens tillokkende Kraft, er altfor forhoppet paa at forvandle Conferencen til en Congress, til at han i dette Dieblit skulde have isinde at stække Preussens Overmod. Begivenhederne have endnu ikke fuldstændigt udviklet sig, og den i Algier herskende Gjæring, den samtidig hermed udbrudte Opstand i Tunis, der har nødvendiggjort franske og engelske Orlogsflådes Assendelse til Beyens Understøttelse og det i Donausflødsommerne sammentrækkende Uveir, kan nok gjøre ham betænkelig ved at udtale det sidste centuertunge Ord, der vil forstyrre Verdensfreden. Men enkelte Omstændigheder tyde dog hen paa, at Frankrig bevogter ethvert af Preussens Stridt. Beretningen om, at Louis Napoleon skulde have lykønsket Kongen af Preussen i Anledning af den ved Dybbøl vundne Seir, viser sig at være usand, og det hele indskrænker sig til, at Keiseren paa en høflig Maade har bekræftet en ham i denne Anledning af Prinds Friedrich Carl tilsendt Skrivelse. Betegnende for Situationen er det, at et Telegram fra Berlin, der i en høfmodig Tone berettede, at da det engelske Cabinet havde neget at udsætte Conferencens Møder fra den 20de til den 25de April, for at det tydske Forbunds Repræsentant kunde faae Tid til at indtræffe, havde den preussiske Befalingsmægtigede faaet Befaling til heller ikke at deeltage i Mødet, kunde vække saa stor Opsigt i Paris, som det virkelig gjorde. Det var ikke, fordi man ventede, at England vilde optræde mere energisk mod dette nye Beviis paa tydsk Uforlængelighed; thi efter Alt, hvad Lord Russell har taalt, ere Frankmandene overbeviste om, at han taalmodig vil finde sig i enhver Forbaanelse. Men de vare ikke langt fra at betragte de tydske Gesandters Udblivelse som en Udfordring mod Frankrig, og den franske Vredssjælelse bliver, som man veed, meget lettere saaret, end den engelske. Dertil kom endnu, at Telegrammet tydeligt viste, at de stortalende Preussere — Nordens Gascognere, som Napoleon den Første kaldte dem — vare blevne saa berusede af deres Seir, at der var stor Sandynlighed for, at de vilde optræde ligesaa fordringsfuldt og aumassende i andre Retninger, som i den danske Sag, og i saa Fald, meente man, vilde et Sammenstød med Frankrig ikke let kunne undgaaes.

Conferencen afholdt et foreløbigt Møde, i hvilket, som alt sagt, Tydsklands Repræsentanter ikke deeltog, d. 20de April, medens det første Plenarmøde blev afholdt den 25de. Lord Russell blev eenstemmig valgt til Præsident, og Herr William Stuart, der tidligere har været engelsk Legationssecretair i Paris og Washington, valgtes til Secretair. Conferencen vil holde Møde to Gange om Ugen. Man kender naturligvis endnu ikke Resultatet af det første Møde, men antager det dog som sikkert, at Frankrig har foreslaaet en Baabensstiltand. »Memorial diplomatique», der lader sig paavirke af den østerrigske Regjering, erklærer, at som Følge af Lord Clarendons Mission ere England og Frankrig blevne enige om strax ved Conferencens Aabning at foreslaae en Baabensstiltand og erklære den Magt Krig, der neget at gaae ind paa Forslaget. Denne Efterretning modsiges imidlertid fra flere Sider, og »La France» fremhæver navnlig det Usandsynlige i, at Bestmagterne, der ikke vilde blotte Sværdet for at forhindre Krigen ved Eideren, nu skulde beslutte sig dertil for at fremtvinge en Baabensstiltand. Man mener i Almindelighed, at Østerrig gjerne vil give sit Samtykke, da det vil benytte enhver Leilighed til med Uveir at kunne trække sig ud af Sagen. Man paastaar endog, at Østerrig skal have lovet England ikke at afvige fra Vindcontractaten som Basis paa Conferencen. Om den danske Regjeringens Hensigter veed man Intet, og efterat Kongen af Preussen har foretaget den høist betydningsfulde Reise til Slesvig, hvor han, uagtet han kun kom som Krigsherre, og ikke som Monarch, dog modtog al den Hyling, der bragtes ham, nærer man stor Tvivl om, at Preussen vil standse sin fremrykkende Armee; i ethvert Tilfælde vil det sikkert opstille uantagelige Fordringer for at behøve sig dertil. I Mangel paa sikke Efterretninger, sætter man en Mængde Røgter i Omløb; man paastaar saaledes, at Conferencens Overgang til en almindelig Congress vinder i Sandsynlighed, alt efter som det danske Spørgsmaal, saaledes som man forudsæer, faaer en vigtigere og mere europæisk Betydning; at Stillingen i Donausflødsommerne daglig forværres og trænger til at undersøges, hvorfor Fyrst Czara isølge fortrolige Meddelelser fra Paris er bleven opfordret til at sende en i Forholdene indviet Agent til London for det Tilfælde, at man samtykkede i ogfåa at behandle dette Spørgsmaal, ja at Fyrst Gortschakoff endog skal have isinde at begive sig til England, hvis en Congress udvikler sig af Conferencen.

— Kongen af Preussens Telegram til Høren efter Kampen ved Dybbøl er endnu stedse Gjenstand for satiriske Angreb i de franske og engelske Aviser. »En glorioværdig Seir!» siger »The Press». »Ja, da Preussere ere sem Gange saa stærke som de Danske, have de virkelig seiret. Man kan ikke tænke sig nogen større Befædning. Kong Wilhelm indrømmer, at han ikke havde nogen Anelse om, at sem Preussere kunde maale sig med een Daust. Han har en herlig Armee, ganske vist, ellers vilde hine Visingernes haandfaste Sønner, trods deres ringe Antal, have kastet den ud i Søen. Men Kongen af Preussen folder tillige sine Hænder og taffer Forsjner for, at det har stillet sig paa de stærkeste Batalioners Side. En anden Preusserskerne spurte engang en engelsk Officer, om han troede, at et lige Antal Englændere kunde slaae hans af Kæmpelarie bestaaende Indlingsregiment. — Det veed jeg ikke, Deres Majestæt, svarede hin, men et halvt saa stort Antal vilde ikke have Noget imod at anstille Forsøget. — Skjøndt de Danske stode som Een mod Fem, have de dog anstillet Forsøg paa at slaae Kong Wilhelms herlige Armee, og det var ikke langt fra, at Forsøget havde faaet et heldigt Udfald.»

— Paa Krigsstatistikens er der i Løbet af denne Uge ikke forefaldet nogen vigtig Begivenhed. Den preussiske Armee har endnu ikke foretaget nogen Bevægelse, sigtende til at forcere Overgangen til Als. Imidlertid arbeides der stittigt paa Forskudsninger saavel paa Preussernes som paa vor Side. Preussere søge af al Magt at sikkre den vundne Dybbølsstilling og anlægge Batterier for at bestryge de danske Værker paa Als, som isølge Beretninger i de tydske Blade daglig udstrække sig mere og mere. Navntlig skildres Værkerne ved Sønderborgs Slot som meget stærke, da de hæve sig terrasseformet og ere forsynede med flere Rækker Skjots, den ene Række over den anden. Overalt seer man Skyttegrave til Infanteriet. »Men trods alt dette», siger »Hamb. Nachr.», »troe vi, at Als snart vil være i vor Besiddelse, naar vi ville have den», medens det ædle Blad mener, at man af Humanitetshensyn dog maaskee vil opgaae Angrebet. Det vil imidlertid neppe være tilraadeligt, at stole paa Preussens Humanitet, og her som overalt handler man sikkert klokest i ikke at glemme Napoleons besjæntede Regel, isølge hvilken man skal være forberedt paa, at en Fjende altid gjør det, som man mest susser, at han skal undlade. En Deel af den ved Dybbøl staaende preussiske Hær er afgaaet til Fredericia, hvorhen der ligeledes er sendt en Mængde Beleiringsstyks og Munition, og fra tydsk Side synes man at vente, at Kampen nu vil dreie sig om Besiddelsen af denne Fæstning. De tydske Blade fortælle saaledes, at General Gablenz har aumodet Kongen af Preussen om at maatte erobre Fredericia, hvilket allernaadigt er blevet ham tilladt, saa at de preussiske Tropper udenfor Fæstningen ere stillede under hans Commando. Desværre viser det sig, isølge en Meddelelse fra Krigsministeriet, at der ikke kan gjøres Modstand paa dette Punkt. Meddelelsen lyder saaledes: »Efterat Fredericia Fæstning paa Regjeringens Befaling var forladt af vore Tropper paa en ringere Styrke nær, har Ministeriet idag modtaget Meddelelse fra Commandeuren for denne Styrke, Oberstlieutenant Nielsen om, at Fjenden igaar apatrouillerede Egnen foran Fæstningens vestlige Front, og derefter igaar Aftes Kl. 8½ (d. 28de April) angreb vore sammesteds udsatte Vedetter. Disse kastes uden Tab fra vor Side tilbage til Fuglesangsdaemningen og bag Oversømmelsen ved Kolbingveien. Da Oberstlieutenant Nielsen antog, at Fjenden idag paatænkte et Angreb, besluttede han at indstille de tilbageværende Tropper, hvilket stede iastes Kl. 11½. Det væsentligste Materiel er medtaget, Kanonerne fornaglede og Størsteparten af Krudtbeholdningen medtagen, Resten tildeels ødelagt.» Om det er strategiske Grunde alene, der have fremkaldt Opgivelsen af dette befæstede Punkt, eller om politiske Hensyn, saaledes som man paastaar, ogsaa have gjort sig gjældende, skulle vi ikke kunne sige. — Den hidtil i Kolbing og Veile staaende Styrke er rykket mod Nord og har den 24de befalet Forsjens, hvor der fandt en Forspostfægtning Sted mellem den 4de Division og Fjenden. Man mener, at Fjenden vil foretage en Bevægelse mod Viborg, maaskee i den Hensigt at omgaae General Hegermann-Lindencrone, for hvis Skjebne man ikke har været uden Betsymring. Ifølge Privatretninger er Generalen dog paa sin Post og har sikket sig en Retraitelinie, paa hvilken han kan undgaae den fremrykkende Fjende, der drager frem med en Styrke, som neppe er mindre end 15 til 20,000 Mand.

M.

Betragtninger over det høitidske Sprog, dets Fortid, Fremtid og Forhold, i Sammenligning med det engelske Sprog, til plattysk, plattysk (slesvigsk) og dansk.

En Undersøgelse af H. E.

Jens Baggesen har engang som Professor i Kiel holdt nogle Forelæsninger (sfr. August Baggesens Erindringer) over

„det danske Sprog i Sammenligning med det tydske“, i hvilke han kommer til følgende Resultater:

1. Det tydske Sprog bruger langt flere Bogstaver, langt flere Ord til at udtrykke den samme Mening med, end det danske. Dette oplyses ved flaaende Exempler.
2. Det danske Sprog udtrykker ved at sætte den ubestemte Artikel bagved et Ord en Modulation i Tanken, som det tydske Sprog kun ufuldkomment, og egentligt intet Sprog, undtagen det hebraiske ligesaa complet kan udtrykke, f. Ex. Gud sagde: bliv Lys! — Og Lyset blev, o: ikke et Lys eller det eller det Lys, men Lyset i Almindelighed, efter sit Begreb.
3. Det danske Sprog har et Medium, som det tydske mangler eller maa udtrykke ved Omstrøining f. Ex. act. flaae — pass. flaaes — med. flaaes, tydsk sich schlagen, unter einander sich schlagen.
4. Det tydske Sprog har en ganske særegen, for det enestaaende Anomali i selve Begyndelsesgrundene til Grammatiken, idet det conjungerer sit ene Hjælpeverbum med det selv, istedetfor, som alle andre baade talte og ikke talte Sprog, at conjungere det ene Hjælpeverbum med det andet: bin gewesen — istedetfor: har været, have been, j'ai été osv.

Allerede disse simple Bemærkninger give tilstrækkelig Oplysning om, hvorvidt det kan forholde sig rigtigt med den Paastand, at Tydsk er Fremtidens Cultursprog. Thi naar et andet, om end af Tydskerne noksaa foragtet Sprog udtrykker Tanken simplere, kortere, mere correct, ja mere logisk rigtigt og med større Modulation, saa er det neppe rimeligt, at man for Fremtiden skulde blive faaende ved Tydsk, men maatte da foretrække dette bedre, tydligere, tænkommere og correctere Sprog. Dog det vil Fremtiden afgjøre — nu for Tiden have vi med Tydsk at gjøre, og spørge: hvorledes kan det være muligt, at Tydsk, som har havt en saadan Literatur, en saadan Philosophi, en saadan Indvirkning, ved sin Udsvikling har kunnet faae og beholde en saadan Grundskade i Grammatik, i Tænkning, i Begrebernes Udsvikling, som denne »Hjælpeverbets Conjugation med sig selv« frembringer og afføder? Hvorledes har det været muligt, at Tydsk ene af alle Sprog har kunnet faae en saadan besynderlig Anomali? Hvorledes? — Svaret herpaa er meget simpelt; om endog det ved første Blik lyder meget paradokst, nemlig: fordi Tydsk o: høitidsk egentlig ikke er noget Sprog, aldrig har været noget Sprog o: nogen Nations Sprog, men i det høieste været en Dialect, væsentlig een Mands Dialect, som ikke tog det saa nøie med Sprogets sproglige Correcthed, naar han kun kunde gjøre sig forsaalig for Alle, og nærmest for dem, han nærmest talte til. Sagen forholder sig nemlig saaledes: Dengang Luther fremstod, fandt han Latin som de Lærdes Sprog; men i Tydskland som Folkesprog, i Nordtydskland: Plattysk, i Sydtydskland: Sydtydsk, Østerrigsk, Germanisk, eller hvad man nu vil kalde det. Deraf var det nordtydske Plattysk nogenlunde udviklet som Sprog, det sydtydske var deelt i flere Dialecter, den skvabisk, sachsisk, thüringisk osv., alle lidt forskellige indbyrdes, men alle forskellige fra Plattysk. Da han nu skulde oversætte Bibelen for Folket, kunde han ikke bruge Latin, thi det var kun de Lærdes Sprog, eiheller Plattysk, thi det forstod han ikke selv, men han tog det Sprog eller den Sprogdialect, der laa ham nærmest, den thüringisk, og oversatte saa Bibelen paa den. Men Luthers Bibeloversættelse gjorde Epoke; intet Under derfor, at det Medium, det Sprog, den Dialect, hvori den var oversat, ogsaa gjorde Furore. Og fra den Tid begyndte thüringisk Dialect eller, som det nu kaldtes, høitidsk at blive de Dannedes Sprog, Skriftsproget, et Sprog, som enhver maatte kjende og lære, naar han ellers vilde tale med eller have Betydning og Indflydelse; men det lærtes som et fremmed Sprog — det taltes intetsteds, selv nu ikke mere i Thüringen, efterat Sproget var blevet udviklet, renset og bestemt. Der hengik dog imidlertid lang Tid, inden dette Resultat opnaaedes, men i den Tid glemtes Oprindelsen og man antog glat væk, at høitidsk var det oprindelige tydske Sprog, hvoraf alle andre tydske Dialecter vare Nuancer og Afarter, istedetfor at det var næsten omvendt: Dialecterne, Nuancerne vare de oprindelige, høitidsk var et senere tilkommet dødt Sprog, et Skriftsprog, der i Literatur, Poesi, Politisk osv. havde fortrængt de oprindelige Sprog og Dialecter, ligesom, ja ligesom Latin i en tidligere Middelalder havde holdt sig som de Dannedes, Lærdes, det officielle Sprog i alle Henseender, førend de forskellige Nations Sprog vare saa tilstrækkelig udviklede, at de kunde revoltere derimod og affætte Latinen. Men forøvrigt var der den Forskjel, at Latin havde været et Sprog, talt af en indflydelsesrig Nation, og kommen til denne udbredte Værdighed netop ved sin Nations Indflydelse, Magt og Autoritet over Verden — Tydsk o: høitidsk var intet Sprog, men kun een Mands Dialect, men hævet op til sin Overvægt ved samme Mands Indflydelse, Magt og Vælde paa Mændens Gebeet i Verden dengang. Høitidsk forholder sig altsaa ligesom Latin, og er, ligesom dette nu, et dødt Sprog. Naar man med denne Oplysning nu seer nærmere til, saa viser det sig, at høitidsk ogsaa har alle de Egenheder, som karakterisere Latinen som